

Pouhé zpívání je mi dnes málo

Jedna ze dvou nominovaných hereček na letošní cenu Thálie v kategorii muzikálu je Petra Jungmanová. Členka Městského divadla v Brně si návrh na ocenění, které v případě vítězství obdrží koncem března, vysloužila velkou muzikálovou rolí na domovské scéně. Úloha Harry v muzikálu Babylon představuje v jejím podání obdivuhodnou ukázkou precizní práce s hlasem i mimořádného hereckého talentu. Přestože je postava kruté a rozmarné dcery starověkého krále jakoby šitá mladé herečce na tělo, v civilu nepůsobí nijak zlověstně. "Stará divadelní pravda říká, že záporní hrdinové jsou zdaleka vděčnější a zajímavější úkol", glosuje s úsměvem vlastní výkon. Hudbě Zdeňka Merty v Babylonu prý z počátku nerozuměla a navíc se jí zdála mimořádně těžká. "Dnes se na každou další Harru těším", dodává.

Prošla jste spolu s jednou Plzeňskou kolegyní přes širší nominaci do finálního kola na cenu Thálie. Co pro vás tento fakt i velmi možné vítězství znamenají?

Těší mě, že se o člověku ví. I když nezazní při vyhlášení mé jméno, neodejdu s vědomím prohry. Půjde přece o druhý nejzajímavější výkon v kategorii muzikálu za loňský rok. A to není špatný pocit, protože jsem se zpěvu a tanci věnovala hodně. Jde o zúročení zkušeností třeba ze slavné West Side Story, v níž hraju Anitu. Na podobných vavřínech však určitě nestojí svět.

Viděla jste na živo nějaký americký muzikál a v čem se liší od tuzemských produkcí?

V New Yorku jsem na Broadwayi shlédla slavný muzikál Cats. V Pražských velkoprodukcích jsem si všimla, že na jevišti stojí zvlášť zpěváci a tanečníci. Největší party buď někdo odzpívá nebo odtančí. V Americe obojí zastane jeden člověk.

Co pro vás žánr muzikál znamená v rozestupu několika sezón, kdy se mu aktivně věnujete?

Před nedávnem jsem při vyhlásování hereckých anket v našem divadle zpívala ústřední song Harry. Měla jsem bolavou nohu a nemohla se u mikrofonu ani hnout. Najednou mi to nestačilo. Pouhý hlas mi bylo málo.

Pilujete víc zpěv nebo pohyb?

Trénuju techniky obou disciplín. Zpěv pro mě představuje také psychickou záležitost, třeba v podobě sebevědomí. Dříve jsem mívala silnou trému, což se odrazilo na hlase.

Podle kvalit nominovaného výkonu máte zřejmě nyní sebevědomí podobné obrovské hoře...

To asi ne. Už ale se strachem tolik nebojuji. Dnes se na roli spíše těším. Snažím se taky kontrolovat emocionální stránku, abych do všeho nedala energie až přespřílíš. Příliš silové nasazení dobrý výsledek někdy spálí.

Ve vašem repertoáru jasně vítězí hudební divadlo. Vám se nestýská po činohře?

Z činoherních titulů nyní vystupuju pouze v Pirandellově komedii Každý má svou pravdu a známé frašce Brouk v hlavě. Rozhodně bych nechtěla tento typ divadla opustit. Když se tři hodiny při Feydeauově frašce popadají lidi za břicho, je to pro herce pocit k nezaplacení. Snad mi bude velkou satisfakcí hlavní role v My Fair Lady, v níž máme alternovat s Alenou Antalovou.

Z domovské scény jste si odskočila na jeviště Mahenova divadla, kde hostujete v české premiéře muzikálu Jižní Pacifik...Cítíte se nevytížená?

Dostala jsem prostě z brněnské operety nabídku ve chvíli, kdy jsme u nás nezkoušela. Přečetla jsem si scénář. Muzika byla úplně jiná než s jakou jsem se setkala u nás v divadle. Hlavně však považuji za velmi zdravou věc zkoušet v odlišném prostředí a s jinými lidmi. Náš ředitel Stanislav Moša ostatně tvrdí, že není dobré si péct vlastní bochník, když do něj můžete přisypat jiné dobré koření.

Patříte k herečkám, které se zaklínají, že žijí divadlem čtyřadvacet hodin denně?

Divadlo mám strašně ráda, ale přespříliš na něm nelpím. U této profese je skutečně vše hrozně pomíjivé, měří se pouze diváckým potleskem a někdy dobrou recenzí. V životě jsou důležitější věci. Zadní vrátka nemám. Považuju se za živočišný typ, který umí bojovat a najít smysl života také někde jinde.

LUBOŠ MAREČEK, unor 99